

Publicerad 2012-11-22 22:14 av Mimmi17

Sjöjungfruns visa

Del 1

Sommaren somnar in,
sveper svalkande vindar
över mig.

Höstens hymner
börjar höras,
havets sånger sörjer
mig.

*

Bröstet ömmar ödsliga stränder
stupen torkar oktoberfall
i tystnaden bladen vänder
sömnsprucken synkristall.

Du hörde aldrig muren byggas,
hur skulle du veta när den revs?
Av sol den kunde skymmas,
men ej i regn, då den skrevs.

Glömskan gatar galla i dig,

dumpar dömda drömmar.

Regndropparna renar mig,

i kulna känslotrömmar.

Novembers nyanser nalkas

skakar av sig syndiga sinnen

i blåsten branden svalkas,

bland bladfällnings minnen.

*

Kallare kulingar kramar om,

vintern vaknar,

väcker mig

i decembersång diktar:

Det börjar bli kallt för änglar

att flyga

när himlen sviktar.

<br clear="all" /> Del 2.

I ett tillstånd av brustna meningar utan ord, gick hon till havet. Vid havet fanns en vacker nymf, men hur kunna följa den utan att drunkna? Hon fortsatte till kanten av klippan, där växte en vacker blomma. Men hur kunna plocka den utan att falla över? Slutligen stillhet vid stranden, där fanns många korn. Men hur kunna räkna dem, utan att tappa bort sitt vackraste jag?

*

Och hon drunknade,

föll, tappade bort sig själv.

Levde om.

Sommaren sörjer våra tunna lemmar,

men blommor pryder det huvud

som stoiskt

hölls högt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mimmi17 med Poeter.se id #16516 innehar upphovsrätten